

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **Mgr. K. V.**, narozená dne X.
bytem X.

zastoupená advokátkou Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímалovou
sídlem Myslíkova 2020/4, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2020 č.j. X.,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, ústředí (dále jen „žalovaná“) ze dne 12. 2. 2020 č.j. X. (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ust. § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 528/1991 Sb.“) a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuty námitky žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 11. 2019 č.j. X. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně snížil podle ust. § 56 odst. 1 písm. e) a § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) žalobkyni od 18. 12. 2019 výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invaliditu druhého stupně, přičemž důchod pro invaliditu druhého stupně činí částku ve výši 4 490 Kč měsíčně.

II. Žalobní body

3. Žalobkyně nesouhlasila se závěry správních orgánů obou stupňů. Uvedla, že v roce 1999 jí byla diagnostikována bipolární afektivní porucha, v tomto roce byla též poprvé hospitalizována, popsala další historii svého onemocnění, tato nemoc jí velmi zkomplikovala celou životní existenci. Žalobkyně byla vychovávána k tomu, aby se uměla o sebe postarat, od 15 let chodila na brigády, od 8 let se věnovala volejbalu, dostala se až do X., sport jí pomáhal překonávat pády v její psychice, nikdy nebyla ve společnosti „flákajících se výrostků“, neužívala drogy či jiné návykové látky. Měla však strmé propady v psychice, s každou hospitalizací byla slabší, nejhorší to bylo v roce 2013, tehdy se dostala k nějakému senu – travině, v Psychiatrické nemocnici v X. uvedla, že kouřila THC, což však nebyla pravda. Od té doby však správní orgány ve svých rozhodnutích uvádějí, že žalobkyně je uživatelkou THC a kokainu, aniž by to bylo jakkoli prokázáno, veškeré krevní testy měla žalobkyně vždy negativní, daná tvrzení správních orgánů žalobkyni urážejí. Stejně tak v roce 2019 při poslední hospitalizaci žalobkyně v manickém stavu uvedla, že užila THC a kokain, což však následné krevní testy vyloučily. Není ani pravda, že žalobkyně při terapiích nespolupracovala, od svých 16 let navštěvuje psycholožku a snaží se ke zmírnění své nemoci využívat i terapii. Od roku 2013 byl zdravotní stav žalobkyně naprosto tragický, v roce 2016 užívala medikaci vždy dle doporučení svého lékaře, není pravda, že by sama medikaci vysazovala. Uvedla, že nebýt její matky, tak je z žalobkyně bezdomovec, u matky může žalobkyně bydlet za symbolické nájemné, obává se toho, až její matka nebude. Žalobkyně má neustálý strach, že přijde o práci, protože není schopna plně soustavně pracovat, četné elektrošoky jí velmi poškodily, má problémy se spánkem nebo nemůže vstát z postele. Vystudovala sice vysokou školu, ale v daném oboru není schopna pracovat, i když se o to v minulosti pokoušela. Nemoc jí vzala motivaci a chuť žít, není schopna mít partnerský vztah. Správní orgány se však nezabývaly tím, v jakém reálném stavu žalobkyně je, řeší jen to, že žalobkyně byla schopna vystudovat vysokou školu a pracovat, což však mnohdy nebyla pravda, neboť měnila často zaměstnání, měla nízký příjem, nemohla pracovat ve větším kolektivu lidí. Současnou práci v X. však velmi oceňuje, práce ji baví, zaměstnavatel jí vychází vstříc.
4. Vytýkala žalované a jejímu posudkovému lékaři, že se nezabývali námitkou žalobkyně, tedy nárokem na uznání důchodu mladých invalidů. Měla za to, že invalidní důchod jí má být uznán zpětně, a to od roku 1999, nejpozději pak od roku 2001, kdy dosáhla

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

věku 18 let a byla již podruhé hospitalizována. Nesouhlasila s tím, že jí tento důchod nemůže být přiznán kvůli tomu, že vystudovala vysokou školu nebo že pracuje.

5. Posudková lékařka v námitkovém řízení v posudku o invaliditě ze dne 8. 10. 2019 sp. zn. LPS/2019/809-NR-PRH_CSSZ uvedla, že došlo ke změně invalidity ze třetího stupně na druhý stupeň, žalobkyně se však téměř na nic neptala, pouze jí sdělila, že když vystudovala vysokou školu a pracuje, tak nemá na invaliditu třetího stupně nárok. V té době žalobkyně pobírala invalidní důchod ve výši 5 700 Kč, pokud by navzdory svému tíživému psychickému stavu nikde nepracovala, nebyla by schopna platit ani polovinu nájmu na ubytovně, neměla by na jídlo, zkrátka na nic, stát by tak zatěžovala mnohem více, neboť by pobírala nějaké dávky v hmotné nouzi či příspěvky. Žalobkyně se však snaží státu ulevit tím, že pracovala i s uznanou invaliditou třetího stupně a vystudovala vysokou školu, za což je naopak ještě sankcionována a byl jí kvůli tomu odebrán třetí stupeň invalidity. Z výše invalidního důchodu, který žalobkyně pobírala a pobírá, se však nedá vyžít.
6. Měla za to, že posudkový lékař žalované a žalovaná se nezabývali tím, co žalobkyně napadala ve svých námitkách, tedy nesprávným posouzením jejího zdravotního stavu a nesprávným určením data vzniku invalidity (tedy zpětným uznáním invalidního důchodu mladých invalidů). Dle názoru žalobkyně je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položce 4e, 70 – 80%, což vyplývá ze zprávy MUDr. M. K. ze dne 13. 12. 2019, ze které citovala, a uvedla, že žalobkyni je opakovaně poskytována ústavní péče v nemocnici či v odborném léčebném ústavu. V posudku o invaliditě ze dne 5. 2. 2020 sp. zn. LPS/2020/18-NR-PRH_CSSZ nebylo přihlédnuto k tomu, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobkyně má takový vliv na její schopnost využívat dosaženého vzdělání, zkušeností a znalostí, čímž došlo zároveň k porušení ust. § 3 vyhlášky o posuzování invalidity. Byla přesvědčena, že u ní vznikla invalidita již v roce 1999, a to od 17. 3. 1999, jak vyplývá z lékařských zpráv, které doložila správním orgánům, i ze zprávy MUDr. K. ze dne 1. 8. 2019. Žalovaná navíc v napadeném rozhodnutí odkazovala i na profesní dotazník, avšak jak vyplývá z posudku o invaliditě v řízení o námitkách ze dne 5. 2. 2020 sp. zn. LPS/2020/18-NR-PRH_CSSZ, profesní dotazník doložen nebyl.
7. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení a žalované bylo uloženo uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení. V případě shledání podmínek dle ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. navrhla, aby soud zrušil též prvostupňové rozhodnutí.
8. Žalobkyně se dne 18. 5. 2021 a dne 3. 2. 2022 písemně vyjádřila též k Posudku Posudkové komise MPSV ze dne 9. 9. 2020, nesouhlasila s jeho závěry, neboť onemocnění žalobkyně je dlouhodobé, tedy se dlouhodobě projevuje i na jejím zdravotním stavu, symptomy onemocnění byly i v dobách jejich prvních hospitalizací v roce 1999 a 2001. Uvedla, že posudkoví lékaři se nezabývali tím, co žalobkyně opakovaně uvádí a co napadala ve správním řízení, tedy, nesprávným posouzením jejího zdravotního stavu a s tím souvisejícím snížením stupně invalidity, a nesprávným určením data vzniku invalidity žalobkyně, a tedy zpětným uznáním invalidního

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

důchodu mladých invalidů. Odkázala na lékařské zprávy MUDr. K., dle kterých je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položce 4e, 70 – 80%, žalobkyni je opakovaně poskytována ústavní péče v nemocnici či v odborném léčebném ústavu, naposledy v dubnu až květnu 2021. Uvedla, že u ní vznikla invalidita již v roce 1999, a to od 17. 3. 1999, jak vyplývá z lékařských zpráv, které doložila správním orgánům i soudu, tj. ze zprávy MUDr. K. ze dne 1. 8. 2019, 13. 12. 2019, ze dne 31. 8. 2020 a ze dne 17. 5. 2021, ze kterých je patrné, že její onemocnění je dlouhodobé a symptomy byly již v dobách jejich prvních hospitalizací v roce 1999 a 2001.

9. K důkazu žalobkyně navrhla lékařské zprávy MUDr. K. ze dne 1. 8. 2019, 13. 12. 2019, 31. 8. 2020 a 17. 5. 2021 a čestné prohlášení matky žalobkyně, ze kterých je patrné, že onemocnění žalobkyně je dlouhodobé.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná k žalobě uvedla, že odchylné představy žalobkyně o adekvátní taxaci deklarovaných potíží samy o sobě předmětný nárok a jeho ukotvení v čase jistě založit nemohou, žalovaná pokládá kritizované vstupy za obhajitelné.
11. Uvedla, že zprávy MUDr. K. sice hrají nezanedbatelnou roli, avšak pouze lékaři z oboru posudkového lékařství (nebo znalci) náleží, aby po komplexním zvážení podkladů vzešlých z jednotlivých vyšetření určoval vliv diagnostikovaných zdravotních komplikací na pracovní potenciál konkrétního jedince. Posudek vyhotovený v námitkovém řízení sp. zn. LPS/2020/18-NR-PRH_CSSZ zároveň jednoznačně podává, proč dokladované postižení dovolávané závažnosti (tj. žalobkyní proponovaná položka 4e kapitoly V přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb.) nedosahuje.
12. Vytýkané nedbání § 3 odst. 2 prováděcího předpisu neobstojí, neboť z daného textu žádná automatická povinnost aktivace normy neplyne; posudkově významné okolnosti coby impuls k aplikaci namítaně opomíjeného ustanovení zjevně shledány nebyly.
13. Namítá-li žalobkyně, že dle jejího názoru došlo ke vzniku invalidity dne 17. 3. 1999 (datum přijetí do PL X.), pak současně platí, že negativní dopad do profesní sféry v intenzitě odpovídající dikci zákonné úpravy (tedy nikoli „pouhý“ výskyt nemoci) je možné důvodně dovozovat až k momentu nesporné existence takového stavu.
14. Na základě výše uvedeného měla za to, že žaloba není opodstatněná.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

16. Na základě posudku PSSZ - PLS pro Prahu 4 ze dne 24. 9. 2013 č.j. LPS/2013/2188-P4_CSSZ, dle kterého byla žalobkyně shledána invalidní pro invaliditu druhého stupně od 13. 9. 2013 s mírou poklesu pracovní schopnosti o 60%, byl žalobkyni správním orgánem I. stupně vyplácen invalidní důchod druhého stupně s datem přiznání od 13. 9. 2013.
17. Žalobkyni byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 11. 3. 2015 č.j. X. zvýšena výše invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, a to od 13. 8. 2014, přičemž bylo rozhodnuto, že celková výše důchodu činí 4 628 Kč měsíčně.
18. V žádosti podané dne 26. 4. 2017 žalobkyně požádala o invalidní důchod z mládí s datem přiznání od vzniku nároku. V posudku PSSZ-LPS pro Prahu 4 č.j. LPS/2017/964-P4_CSSZ ze dne 8. 8. 2017 bylo zjištěno, že invalidita žalobkyně vznikla ke dni 13. 9. 2013 (invalidita druhého stupně) a od 13. 8. 2014 došlo ke změně stupně invalidity na třetí stupeň; o invaliditu z mládí se nejedná. Rozhodnutím ze dne 23. 11. 2017 č.j. X. správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o přiznání invalidního důchodu podle ust. § 42 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. (tzv. invalidita z mládí – pozn. soudu), a to s odvoláním na posudek ze dne 8. 8. 2017, neboť invalidita žalobkyně nevznikla před 18 rokem věku.
19. V žádosti podané dne 25. 3. 2019 žalobkyně opakovaně požádala o invalidní důchod z mládí s datem přiznání od vzniku nároku. V posudku PSSZ-LPS pro Prahu 4 č.j. LPS/2019/841-P4_CSSZ ze dne 2. 4. 2019 bylo zjištěno, že invalidita žalobkyně vznikla ke dni 13. 9. 2013, (invalidita druhého stupně) a od 13. 8. 2014 došlo ke změně stupně invalidity na třetí stupeň, došlo k poklesu pracovní schopnosti o 70%; o invaliditu z mládí se nejedná, doba platnosti posudku do 31. 3. 2022. Rozhodnutím ze dne 25. 6. 2019 č.j. X. správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o přiznání invalidního důchodu podle ust. § 42 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. (tzv. invalidita z mládí – pozn. soudu), a to s odvoláním na posudek ze dne 2. 4. 2019, neboť invalidita žalobkyně nevznikla před 18 rokem věku, s tím, že žalobkyni nadále náleží invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala námitky, ke které přiložila lékařskou zprávu MUDr. K. ze dne 1. 8. 2019.
20. V námitkovém řízení byl vypracován posudek o invaliditě ze dne 8. 10. 2019 č.j. LPS/2019/809-NR-PRH_CSSZ, ve kterém posudková lékařka dospěla k závěru, že žalobkyně je invalidní pro invaliditu druhého stupně, nejedná se již o invaliditu třetího stupně, den změny je ke dni jednání tj. 8. 10. 2019, míra poklesu pracovní schopnosti je 60 %. V odůvodnění posudková lékařka poukázala na zjištěný rozpor mezi explicitně deklarovaným stavem a platným zákonem spočívajícím v tom, že žalobkyně je stále oprávněna k řízení motorových vozidel. Dospěla k závěru, že se jedná o bipolární afektivní poruchu, dané zdravotní postižení umožnilo žalobkyni dokončení VŠ studií a výkon práce, byť na zkrácený úvazek, nemůže se proto jednat o invaliditu z mládí. Posudková zhodnocení staršího data se jeví jako nadhodnocená, za současného stavu na přechodnou dobu jednoho roku byla potvrzena míry invalidity ve smyslu kap. V položky 4d na horní hranici daného rozmezí, čemuž odpovídá pokles pracovní schopnosti o 60%.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

21. Rozhodnutím žalované ze dne 15. 11. 2019 č.j. X. byly námitky žalobkyně zamítnuty a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 25. 6. 2019 č.j. X.
22. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 27. 11. 2019, správní orgán I. stupně odkázal na právní úpravu dle ust. § 56 odst. 1 písm. b), c) a e), § 41 odst. 2 a 3 zákona č. 155/1995 Sb. Uvedl, že podle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 10. 2019 již žalobkyně není invalidní pro invaliditu třetího stupně, neboť byla od 8. 10. 2019 uznána invalidní pro invaliditu druhého stupně, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla o 60%. Žalobkyni byl stanoven invalidní důchod ve výši 4 490 Kč měsíčně.
23. Žalobkyně podala dne 18. 12. 2019 proti prvostupňovému rozhodnutí námitky, ve kterých zpochybnila správnost posudku o invaliditě ze dne 8. 10. 2019, domnívala se, že její postižení mělo být zařazeno podle kapitoly V položky 4e, k tomu přiložila lékařskou zprávu MUDr. K. ze dne 13. 12. 2019. Dále uvedla, že její zdravotní stav je stejný již od roku 1999 a nemění se, již tehdy jí proto měl být invalidní důchod přiznán. Dále popsala, jaké podmínky má v současném zaměstnání. Požadovala přiznání invalidního důchodu z mládí a invalidního důchodu třetího stupně.
24. V posudku o invaliditě v námitkovém řízení ze dne 5. 2. 2020 č.j. LPS/2020/18-NR-PRH_CSSZ vypracovaném oddělením lékařské posudkové služby žalované dospěla posudková lékařka k závěru, že se u žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav (dále též „DNZS“) ve smyslu ust. § 26 zákona č. 155/1995 Sb., žalobkyně je invalidní pro invaliditu druhého stupně, její pracovní schopnost poklesla o 60 %, den změny stupně invalidity byl stanoven na 8. 10. 2019 a doba platnosti posudku je do 31. 10. 2020. Posuzující lékařka shledala, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 4d přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které byla míra poklesu pracovní schopnosti stanovena na 60 %, procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a 4 dané vyhlášky nemění. Rozhodující příčinou DNZS byla shledána bipolární afektivní porucha, lékařka neshledala důvod ke změně posudkového závěru lékaře OSSZ. Uvedla, že nelze vyhovět žádosti o přiznání invalidity z mládí, neboť v uváděné době byla žalobkyně schopna se soustavně připravovat na své budoucí povolání, eventuální přechodné dekompenzace bylo možno zajistit vystavením pracovní neschopnosti, případně omluvenky u studenta, námitce tak nebylo možné vyhovět.
25. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 12. 2. 2020 žalovaná poukázala na ust. § 5 písm. i) a § 8 odst. 9 zákona č. 582/1991 Sb., dle kterých posuzuje zdravotní stav žalobkyně pro účely řízení o námitkách posudkový lékař. Vyšla z nového posudku o invaliditě ze dne 5. 2. 2020, shrnula jeho podklady, skutková zjištění učiněná v posudku včetně hodnocení dle přílohy k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb. (dále jen „Vyhláška“) a hodnocení tzv. invalidity z mládí, a dále jeho závěry, z posudku obsáhle citovala. Poukázala na to, že se v rámci přezkumu zabývala všemi námitkami žalobkyně, a její zdravotní stav posoudila komplexně nad jejich rozsah. Vzhledem k tomu, že po přezkoumání zdravotního stavu žalobkyně činí pokles

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

její pracovní schopnosti 60%, nejsou splněny podmínky pro vznik nároku na invaliditu třetího stupně, námitky žalobkyně nejsou dle názoru žalované důvodné.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. K projednání dané věci nařídil soud ústní jednání, které se konalo dne 25. 3. 2022, a to vzhledem k tomu, že v řízení bylo prováděno dokazování.
28. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
29. Podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.
30. Ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. upravuje 3 stupně invalidity z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu I. stupně. Pokud se jedná o pokles pracovní schopnosti nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu II. stupně a dále v případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu III. stupně.
31. Podle ust. § 42 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně má nárok též osoba, která dosáhla aspoň 18 let věku, má trvalý pobyt na území České republiky a je invalidní pro invaliditu třetího stupně, jestliže tato invalidita vznikla před dosažením 18 let věku a tato osoba nebyla účastna pojištění po potřebnou dobu (§ 40). Za invaliditu třetího stupně se pro účely věty první považuje též takové omezení tělesných, smyslových nebo duševních schopností, které má za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění. Při posuzování invalidity pro účely nároku na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně podle věty první se neprovádí srovnání se stavem, který byl u osoby uvedené ve větě první před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (§ 39 odst. 3 věta druhá).
32. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 155/1995 Sb. zjistí-li se, že se změnily skutečnosti rozhodné pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu, postupuje se obdobně podle ustanovení písmene b) nebo c).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

33. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb. zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen ve vyšší částce, než v jaké náleží, nebo byl přiznán nebo se vyplácí neprávem, důchod se sníží nebo odejme nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen.
34. Správní orgán není sám oprávněn zkoumat, zda a k jakému datu se žadatel stal invalidním, správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod, případně jeho změně, je tak závislé především na odborném lékařském posouzení (viz ust. § 8 odst. 7, 8, 9 zákona č. 582/1991 Sb.). Správní orgán je pouze oprávněn a zároveň též povinen vyhodnotit, zda lékařský posudek, ze kterého při posouzení nároku na invalidní důchod vychází, splňuje požadavky na úplnost a přesvědčivost. Obdobně to platí v případě změn skutečností rozhodných pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu.
35. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. V takovém posudku odborné lékařské komise se pak hodnotí celkový zdravotní stav, dochované pracovní schopnosti pojištěnce a zaujímají se v něm též posudkové závěry o invaliditě a jejím vzniku.
36. V projednávaném případě žalobkyně zejména zpochybňovala závěry posudkových lékařů, a to jak ohledně posouzení jejího zdravotního stavu, kdy nesouhlasila s hodnocením svého stavu jako invalidity druhé stupně, tak ohledně data vzniku invalidity, o kterém se domnívala, že nastalo dne 17. 3. 1999. Žalovaná pak ze závěrů posudkových lékařů vycházela. S ohledem na to soud nechal vypracovat posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky v Praze, která soudu předložila posudek ze dne 9. 9. 2020, evidenční číslo SZ/2020/1355-PH-14 (dále jen „Posudek MPSV“), který soud provedl při jednání jako důkaz; soud sám není oprávněn zdravotní stav žalobkyně zkoumat.
37. Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení předseda komise: MUDr. JUDr. J. Š., Ph. D., další lékař: MUDr. P. S. s odborností psychiatrie. Z posudku vyplývá, že komise vycházela ze zdravotní dokumentace žalobkyně, a to od roku 1999, včetně četných zpráv MUDr. M. K. a zpráv z hospitalizace z období 3. 2. 2019 – 18. 2. 2019 a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

z 18. 2. 2019 – 27. 3. 2019, na které je poukazováno v žalobě, dále jsou v posudku zaznamenány též lékařské zprávy z doby po vydání napadeného rozhodnutí (zprávy MUDr. K. ze dne 16. 3. 2020 a 31. 8. 2020). Žalobkyně byla na jednání komise přítomna, byla komisí vyšetřena, s posudkovým závěrem nebyla seznámena. V posudku MPSV je podrobně popsáno vyšetření žalobkyně při jednání dne 9. 9. 2020, lékařské zprávy (resp. i jejich obsah), ze kterých komise vycházela, diagnózy žalobkyně, i obsah podané žaloby a příslušných námitek. V posudkovém zhodnocení komise konstatovala, že se jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož příčinou byla bipolární afektivní porucha. Hodnotila průběh psychických obtíží žalobkyně již od dětského věku a vyjádřila se k jejím prvním hospitalizacím v 16 a 18 letech (viz strana 13 a 14 posudku), na straně 15 se následně vyjádřila k požadavku na uznání tzv. invalidity z mládí, v této souvislosti odkázala na ust. § 42 odst. 1 větu druhou zákona č. 155/1995 Sb. definující invaliditu třetího stupně, na tomto podkladě shledala odůvodnění lékaře námitkového oddělení jako adekvátní, když konstatoval, že žalobkyně byla schopna v letech 2000-2004 vystudovat střední školu s maturitou a v letech 2009-2016 byla schopna dálkově (při práci) vystudovat vysokou školu s dosažením magisterského stupně, tedy že navzdory chronickému duševnímu onemocnění byla schopna soustavné přípravy na budoucí povolání a dále pracovala (přes uváděnou frekventní fluktuaci a značné vypětí), přičemž třetí psychiatrická hospitalizace proběhla až v roce 2013. Posudková komise z toho učinila závěr, že nešlo o invaliditu z mládí, nijak přitom nerozporovala zprávu MUDr. K. ze dne 1. 6. 2017 týkající se přesvědčení o přítomnosti BAP již v roce 1999. Komise se dále zabývala mírou poklesu pracovní schopnosti žalobkyně, k tomu hodnotila zprávy MUDr. K. ze dne 1. 6. 2017, ze dne 14. 8. 2017 a ze dne 31. 8. 2020, dále však poukázala též na zprávu z hospitalizace 2/2019-3/2019, závěrečnou diagnózu překladové zprávy PL X. z 18. 5. 2016 a závěrečnou diagnózu propouštěcí zprávy ze dne 13. 8. 2014, dle kterých byla žalobkyně bez psychotických symptomů. Komise s ohledem na to považovala posudkové navýšení na míru poklesu pracovní schopnosti o 70% posudkem o invaliditě ze dne 18. 12. 2014 za nadhodnocené, byť hospitalizace v roce 2014 byla již opakovaná a byla přítomna i závažná manická symptomatika, dle komise však nebyla dostatečně naplněna položka 4e kapitoly V, přičemž z této hospitalizace byla žalobkyně dimitována v kompenzovaném stavu, normoformická, nepychotická, nesusucidální, bez psychotické symptomatiky, tedy dle názoru komise nebylo přítomno ani závažné narušení výkonu téměř všech denních aktivit a mělo být zařazeno postižení pod položku 4d kapitoly V. Komise poukázala na to, že žalobkyně v roce 2010 získala řidičské oprávnění, které jí bylo ponecháno, přičemž dle zprávy MUDr. K., v jehož péči byla od 6/2016 do hospitalizace v 2/2019, byla jmenovaná bez psychotické symptomatologie, bez známek abúzu nebo závislosti na návykových látkách a bez známek závažného rizikového chování. Rovněž dle propouštěcí zprávy z psychiatrie ze dne 27. 3. 2019 byla tehdejší manická fáze bez psychotických fenoménů, bez formulované bludné produkce, bez poruch vnímání, po celou dobu hospitalizace byla žalobkyně plně orientovaná. Komise se vyjádřila též k suspektnímu užívání návykových látek, kdy však vycházela z toho, že dominující příčinou zdravotního postižení je bipolární afektivní porucha, obdobně ohledně farmako-compliance. Výrazný kognitivní deficit u žalobkyně nezjistila. Komise uvedla, že nemohla v souhrnu hodnotit stav podle kapitoly V položky 4e, postižení zařadila dle kapitoly V položky 4d Vyhlášky, k této položce se přiklonila přesto, že tato položka nebyla

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zcela naplněna, neboť nebyly přítomny ultrarychlé změny, formát osobnosti nebyl zúžen a osobnost nebyla tangovaná. Neshledala důvod k navýšení dle ust. § 3 odst. 1 a 2 Vyhlášky, když žalobkyně měla zachovaný pracovní potenciál a vykonávala mentální práci. Rozhodla se hraničně nesnížit dolní hranici míry poklesu pracovní schopnosti dle ust. § 4 odst. 1 a 2, a to s přihlédnutím k hodnocení průběhu zdravotního postižení v čase učiněným MUDr. K., vzala přitom v úvahu funkční dopad psychického postižení, které bylo prokázáno, a to i s vědomím anamnestických údajů (včetně rodinné anamnézy), i když snížení zvažovala s ohledem na to, že žalobkyně byla schopna rozeznat a dobře pospat symptomy mánie. Komise konstatovala, že výkon většiny denních aktivit sice byl podstatně omezen, avšak jednoznačně se nejednalo o závažné narušení výkonu všech denních aktivit, žalobkyně byla schopna sociálního zapojení, měla volnočasové aktivity. U posuzované sice byly přítomny depresivní či manické epizody, psychotická produkce ale nebyla frekventní, nebyla konstatována ani při hospitalizaci v roce 2019, ani při hospitalizaci v roce 2014 či 2016, přičemž po hospitalizaci v roce 2001 (kde psychotická produkce byla) následovala řada let bez psychiatrické hospitalizace. Komise stav žalobkyně hodnotila jako těžké postižení, zohlednila opakované hospitalizace a jejich průběh, vyjádřila se k narušení výkonu denních aktivit. Přitom korelovala i stav posuzované při jednání komise, který je popsán v prvním odstavci na straně 18 posudku; komise tak vnímala své posouzení, tedy určení 60% míry poklesu pracovní schopnosti dle zmíněné položky jako maximalistické. Platnost posudku stanovila trvale, v čemž se odchýlila od předchozího posouzení ČSSZ, neboť s ohledem na charakter dosavadního průběhu onemocnění nepředpokládala posudkově podstatné zlepšení zdravotního stavu. Den změny stupně invalidity určila na 28. 8. 2019, kdy byla posuzovaná vyšetřena psychiatrem. Vyhodnotila, že ostatní zdravotní postižení žalobkyni neomezovaly nad rámec základního postižení. Závěrem konstatovala, že žalobkyně byla schopna vykonávat výdělečnou činnost jen v podstatně menším rozsahu a intenzitě a s podstatně menšími nároky na duševní schopnosti, byly pro ni nevhodné práce na směny, noční práce, práce pod časovým tlakem. Stanovení konkrétních možností pracovního zařazení a stanovení podmínek pro výkon konkrétní práce však bylo v kompetenci pracovně lékařské služby.

38. Posudková komise v Posudku MPSV dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně byla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., šlo o invaliditu druhého stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., nikoli o invaliditu třetího stupně, a dále, že šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého pracovního stavu nejméně o 50%, nedosahoval však více než 69%. Doba platnosti posudku byla určena jako trvalá.
39. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2019 č.j. 8 Ads 138/2017-40 k tomu tento soud uvedl, že: *„Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38)."

40. Příslušný posudek musí tyto požadavky splňovat i z hlediska určení data vzniku invalidity, které musí být dostatečně a přesvědčivě odůvodněno. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2012 č.j. 6 Ads 61/2012-15 uvedl, že: *„Stanovení data vzniku invalidity patří nesporně k zásadním posudkovým závěrům, a to s ohledem na jeho význam pro posouzení podmínek vzniku nároku na invalidní důchod. Datum vzniku invalidity by mělo být objektivně a přesvědčivě odůvodněno. Vznik invalidity je základním a výchozím předpokladem pro stanovení data, od něhož je důchod přiznáván. Invalidita jako posudkově – medicínská kategorie vzniká od okamžiku, kdy lze zdravotní stav pojištěnce považovat za dlouhodobě nepříznivý v důsledku nemoci či úrazu. Ke vzniku invalidity dochází tehdy, jestliže je zřejmé, že zdravotní postižení pojištěnce je trvalé a zlepšení zdravotního stavu nelze očekávat. Konstantní judikatura se shoduje v tom, že datum vzniku invalidity je objektivně existujícím stavem a nelze ho proto stanovit na základě nahodilých skutečností, jakými v konkrétním případě mohou být např. hospitalizace, datum lékařského vyšetření, datum podání žádosti o invalidní důchod, datum skončení výplaty nemocenského, je-li podle zdravotních změn a vyšetření možné spolehlivě usoudit, ke kterému datu invalidita skutečně vznikla. Pokud nelze datum invalidity stanovit alespoň s vysokou pravděpodobností, např. vznikala-li invalidita postupně, je třeba tuto skutečnost blíže zdůvodnit a uvést den, kdy již byla její existence nepochybná. (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2011, č. j. 4 Ads 118/2010 - 174, dostupný na www.nssoud.cz a rozsudek ze dne 19. 8. 2004, č. j. 3 Ads 6/2004 - 47, publikovaný pod č. 404/2004 Sb. NSS.)“* K tomu srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020 č.j. 4 Ads 287/2019-54.
41. Žalobkyně v žalobě zpochybňovala datum vzniku invalidity, a to v tom smyslu, že žádala o přiznání tzv. invalidního důchodu z mládí ve smyslu ust. § 42 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., neboť byla přesvědčena, že její invalidita trvá již od roku 1999, konkrétně od 17. 3. 1999. Nelze souhlasit s tím, že by se správní orgány a související posudky žádostí žalobkyně o přiznání invalidity z mládí a příslušnými námitkami nezabývaly. Předně je třeba na podkladě správního spisu konstatovat, že daná žádost žalobkyně již byla správními orgány posouzena opakovaně, a to primárně rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 21. 11. 2017 č.j. X. (proti kterému žalobkyně nepodala opravný prostředek), a dále rozhodnutím žalované ze dne 15. 11. 2019 č.j. X., kde žalovaná na podkladě dvou lékařských posudků dostatečně odůvodnila, proč se o invaliditu z mládí nejedná. Proti tomuto rozhodnutí však žalobkyně žalobu ve správním soudnictví nepodala. Předmětem soudního přezkumu je nyní až navazující rozhodnutí žalované (tedy napadené rozhodnutí), kterým žalovaná z důvodu zjištění učiněného v rozhodnutí ze dne 15. 11. 2019 ohledně změny stupně invalidity žalobkyně snížila výši invalidního důchodu ze třetího stupně na druhý stupeň. Předmětem tohoto řízení tedy primárně nebylo hodnocení zdravotního stavu žalobkyně, nicméně k vzhledem k námitkám uplatněným žalobkyní v námitkovém řízení žalovaná i v tomto řízení nechala vypracovat posudek lékařskou posudkovou službou ze dne 5. 2. 2020, který se zabýval též námitkou žalobkyně ohledně neuznání invalidity z mládí. Jeho hodnocení je pak zcela adekvátní znění ust. § 42 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., které jako

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

definiční znak invalidity z mládí stanovuje též „neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění“.

42. Stejně tak se touto námitkou žalobkyně zabývá též Posudek MPSV, který v této souvislosti obsahuje celistvé a přesvědčivé zdůvodnění, soud v tomto směru shledává posudek jako dostatečný. Soud nemůže hodnotit daný posudek z odborného hlediska, avšak pouze s ohledem na jeho přesvědčivost a též v tom smyslu, zda existují jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Žalobkyně poukazovala na zprávy MUDr. K., zejména na zprávu ze dne 1. 8. 2019, dle kterých u ní vznikla invalidita již v roce 1999. I když je pravda, že daný Posudek MPSV přímo tuto zprávu mezi své podklady nezahrnuje, odkazuje na tuto námitku žalobkyně a na tuto zprávu na straně 13 posudku a vypořádává se z ní vyplývajícím názorem MUDr. K. (ohledně vzniku invalidity již v roce 1999), neboť tento názor MUDr. K. je obsažen též ve zprávě z 1. 6. 2017 a ve zprávě z 31. 8. 2020, které posudek mezi své podklady zahrnul. Posudek MPSV přitom neshledal za rozporný závěr MUDr. K., dle kterého byla diagnóza bipolární afektivní poruchy u žalobkyně přítomna již v roce 1999, a závěr posudkové komise, dle kterého žalobkyně byla navzdory svému onemocnění schopna soustavné přípravy na své budoucí povolání a následně též pracovní činnosti, a s ohledem na to jí nelze invaliditu z mládí uznat. Soud takové hodnocení považuje za zcela dostatečné z hlediska posouzení, zda v konkrétním případě byla naplněna hypotéza právní normy dle ust. § 42 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., s tím, že Posudek MPSV poskytuje jasnou a srozumitelnou odpověď k příslušné námitce žalobkyně. Ze stejného důvodu soud neshledává ani žalobou namítaný deficit posudku ze dne 8. 10. 2019.
43. Soud neprováděl dokazování zprávou MUDr. K. ze dne 1. 8. 2019, kterou žalobkyně zamýšlela prokázat své tvrzení, dle kterého její invalidita vznikla ode dne 17. 3. 1999 a již tehdy byly u žalobkyně přítomny symptomy onemocnění. Soud tuto zprávu neprovedl z toho důvodu, že tento názor MUDr. K. je obsažen též ve zprávě ze dne 1. 6. 2017 a ve zprávě ze dne 31. 8. 2020, ze kterých Posudek MPSV vycházel, které hodnotil a se kterými se vypořádal. Soud neprováděl k důkazu ani žalobkyní navrhované čestné prohlášení matky žalobkyně ze dne 27. 4. 2021 ohledně dlouhodobosti onemocnění žalobkyně, neboť soud sám není oprávněn zdravotní stav žalobkyně přezkoumávat, přičemž za tímto účelem si vyžádal právě Posudek MPSV. Soud neprováděl k důkazu ani zprávu MUDr. K. ze dne 31. 8. 2020, neboť byla podkladem Posudku MPSV a tento posudek z ní vychází.
44. Žalobkyně se cítí být žalovanou sankcionována za to, že přes své chronické duševní onemocnění s vypětím všech sil vystudovala vysokou školu s titulem Mgr. a nechtěla zatěžovat stát pobíráním sociálních dávek. K tomu je však třeba uvést, že žalovaná je povinna postupovat v souladu se zákonem, dávky důchodového pojištění může přiznávat pouze za podmínek a v mezích stanovených právními předpisy. Jestliže ust. § 42 odst. 1 věta druhá zákona č. 155/1995 Sb. určuje jako podmínku uznání invalidity třetího stupně (tzv. invalidity z mládí) „*takové omezení tělesných, smyslových nebo duševních schopností, které má za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění*“ nelze vytýkat žalované, ani posudkům, ze kterých vycházela a ani Posudku MPSV, pokud se v této souvislosti zabývaly okolnostmi studia žalobkyně, poukázali na

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

její schopnost dosáhnout středoškolského vzdělání s maturitou a dále při zaměstnání vystudovat vysokou školu s titulem Mgr. Zároveň, posudek ze dne 5. 2. 2020 ani Posudek MPSV (a konečně ani posudky předcházející) nepopřely, že k první hospitalizaci žalobkyně došlo již v roce 1999 a k další hospitalizaci v roce 2001, tyto skutečnosti rovněž vzaly v úvahu, nicméně přesvědčivě zdůvodnily, proč se o invaliditu z mládí nejedná a tedy proč nelze datum vzniku invalidity stanovit již k roku 1999, jak požaduje žalobkyně. Pokud jde přímo o napadené rozhodnutí, toto vychází ohledně posouzení žádosti o přiznání invalidity z mládí zcela ze závěru obsaženého v posudku ze dne 5. 2. 2020, jehož příslušný závěr uvádí v prvním odstavci na straně 4 napadeného rozhodnutí, což lze z hlediska vypořádání dané námitky žalobkyně uplatněné v námitkovém řízení považovat za dostačující. S ohledem na konzistentnost tohoto závěru obsaženého jak v posudku ze dne 5. 2. 2020, tak v napadeném rozhodnutí a dále i v Posudku MPSV, a s ohledem na jeho podložení výše uvedenými úvahami vycházejícími ze znění zákona, soud v tomto směru neshledal žádné pochybení žalované ani Posudku MPSV. Pokud jde o profesní dotazník, i když lze přisvědčit žalobkyni, že tento dotazník nebyl připojen k žádosti žalobkyně ze dne 25. 3. 2019, je součástí správního spisu profesní dotazník ze dne 3. 12. 2018, který obsahuje rozhodné skutečnosti týkající se studia a zaměstnání žalobkyně. V tomto směru tak soud rovněž žádnou nesrovnalost neshledal.

45. Žalobkyně na jednání dne 25. 3. 2022 navrhla vypracování doplňku k Posudku MPSV, a to s ohledem na nedostatečné posouzení tzv. invalidity z mládí a nesprávné posouzení zdravotního stavu žalobkyně, kdy nebyly zohledněny zprávy MUDr. K. Soud však nepovažoval tento návrh za důvodný, neboť Posudek MPSV poskytuje komplexní a dostatečné zhodnocení otázky, zda se u žalobkyně nejedná o invaliditu z mládí. Soud nemá k posudku výhrady ani z hlediska hodnocení zdravotního stavu žalobkyně ve smyslu jejího uznání invalidní pro invaliditu druhého stupně, jak bude uvedeno v dalších částech tohoto odůvodnění.
46. Žalobkyně dále namítala nesprávné posouzení jejího zdravotního stavu, tvrdila, že **rozhodující příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu** s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položce 4e Vyhlášky, ve výši 70 – 80%, což dle jejího názoru vyplývá ze zprávy MUDr. M. K. ze dne 13. 12. 2019; tuto námitku rovněž uplatnila již v odvolání. Soud shledal, že žalovaná se i touto námitkou žalobkyně obšírně zabývala, nechala lékařskou posudkovou službu vypracovat posudek ze dne 5. 2. 2020, ze kterého z hlediska posouzení této odborné otázky vycházela, daný posudek ze dne 5. 2. 2020 je pak svým obsahem zaměřen převážně na hodnocení této námitky žalobkyně, napadené rozhodnutí pak jeho obsah v podstatě přejímá. Závěry posudku ze dne 5. 2. 2020 pak byly v tomto směru potvrzeny Posudkem MPSV, posudková komise neshledala důvod se od těchto závěrů odchýlit. Jak je uvedeno výše, nepřísluší soudu hodnotit posudek ze dne 5. 2. 2020 ani Posudek MPSV z odborného hlediska, neboť k tomu nemá příslušné znalosti, stejně tak nemůže odborně hodnotit ani podklady, ze kterých posudky vychází. Soud může posudky hodnotit pouze z hlediska jejich celistvosti a přesvědčivosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

47. Soud shledal, že Posudek MPSV splňuje shora uvedené judikatorní požadavky na řádné odůvodnění závěru, že žalobkyně byla k datu vydání napadeného rozhodnutí shledána invalidní ve druhém stupni, a to ve smyslu položky 4d kapitoly V přílohy k Vyhlášce. Komise rozhodovala v řádném složení, vycházela ze zdravotní dokumentace žalobkyně za období od roku 1999, od kterého žalobkyně datuje první výskyt jejích obtíží resp. první hospitalizaci, komise zohlednila velké množství lékařských zpráv, jejichž obsah v posudku uvedla, mezi těmito zprávami jsou i zprávy ze dvou hospitalizací žalobkyně v roce 2019 (tj. 3. 2. 2019- 18. 2. 2019 a 18. 2. 2019 – 27. 3. 2019), na které žalobkyně v žalobě poukazovala, a též některé zprávy z doby po vydání napadeného rozhodnutí. Mezi těmito podklady je též velká řada zpráv od MUDr. K., na jehož závěry žalobkyně rovněž poukazovala, a to včetně zprávy ze dne 31. 8. 2020. Zpráva ze dne 17. 5. 2021 zohledněna není, což však nelze komisi vytýkat, neboť pochází již z doby po vypracování Posudku MPSV. Pokud jde o zprávu MUDr. K. ze dne 13. 12. 2019, je třeba přisvědčit žalobkyni, že tuto zprávu Posudek MPSV mezi svými podklady výslovně nezmiňuje. V této souvislosti je však významné, že žalobkyně touto zprávou zamýšlela prokázat názor MUDr. K. obsažený v této zprávě, dle kterého: *„onemocnění se projevuje opakovanými epizodami se závažnou afektivní a psychotickou symptomatologií, s nutností opakovaného poskytování ústavní péče na psychiatrickém oddělení, kdy symptomy nemoci závažně narušují výkon téměř všech denních aktivit. V obdobích mezi akutními relapsy psychotických epizod u pacientky opakovaně pozorujeme depresivní symptomatologii, s útlumem, sníženou schopností adaptability na zátěž, s negativními důsledky na všechny oblasti života (schopnost vykonávat práci, sociální aktivity, vztahová rovina, koníčky atd.)“* Žalobkyně považovala za podstatné zejména to, že dle zprávy je jí opakovaně poskytována ústavní péče v nemocnici či odborném léčebném ústavu. Nicméně, Posudek MPSV tuto námitku žalobkyně reflektoval (viz str. 13 posudku, kde žalobkyni odkazovanou pasáž ze zprávy 13. 12. 2019 přímo uvedl) a dále vycházel ze zprávy MUDr. K. ze dne 31. 8. 2020 (viz str. 11 a 13 posudku), která obsahuje stejný závěr MUDr. K., na který žalobkyně poukazovala zprávou z 13. 12. 2019. Se zprávou MUDr. K. ze dne 31. 8. 2020 se Posudek MPSV rovněž vypořádal z věcného hlediska a zcela přezkoumatelně, a to na stranách 15 -17 posudku. Z tohoto důvodu soud zprávu MUDr. K. ze dne 13. 12. 2019 k důkazu neprováděl, ani nepovažoval za potřebné vyžádat si doplnění Posudku MPSV, když posudek se k této námitce žalobkyně vyjadřuje dostatečně. Soud neprováděl ani důkaz zprávou MUDr. K. ze dne 17. 5. 2021 z důvodu, že pochází z doby po vypracování Posudku MPSV a tedy ani nemohla být komisí zohledněna.
48. Jak je již uvedeno výše, soud není oprávněn zkoumat, zda jsou z posudkově-lékařského hlediska závěry Posudku MPSV správné, soud jej však považuje za dostačující z hlediska shora uvedených požadavků na jeho odůvodnění. Komise vycházela též z vlastního vyšetření žalobkyně při jednání komise, které bylo provedeno odbornou lékařkou z oboru psychiatrie. Posudek MPSV se vyjádřil též k případnému navýšení dle ust. § 3 odst. 1 a 2 Vyhlášky, k čemuž však neshledal důvod s odůvodněním, že žalobkyně měla zachovaný pracovní potenciál a vykonávala mentální práci. Žalobní námitka ohledně nedostatečnosti Posudku MPSV z hlediska přezkoumání zdravotního stavu žalobkyně tak není důvodná.

49. Pokud jde o námitku týkající se neužívání THC a kokainu ze strany žalobkyně, nepovažuje jí soud v daném řízení za relevantní, když posudek ze dne 5. 2. 2020 obsahuje v tomto směru pouze parciální zjištění, která se z hlediska jeho závěru nejeví jako významná. Posudek MPSV se touto otázkou rovněž zabývá na straně 16, přičemž posudková komise shledala, že dominující příčinou zdravotního poškození žalobkyně je pouze bipolární afektivní porucha. Obdobné stanovisko zaujala i ohledně farmako-compliance. Soud sám přitom nemůže přezkoumávat otázku, zda žalobkyně návykové látky užívala či nikoli, případně jakým způsobem probíhala léčba žalobkyně v průběhu času.
50. Soud dospěl k závěru, že Posudek MPSV potvrdil správnost závěrů posudku ze dne 5. 2. 2020, ze kterého primárně vycházelo napadené rozhodnutí, byly vypořádány všechny námitky žalobkyně, Posudek MPSV je komplexní, dostatečně odůvodněný a v rámci přípustného rozsahu soudního přezkumu soud k tomuto posudku nezaujal žádné výhrady. S ohledem na to soud neshledal ani nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterým byl žalobkyni s účinností od 18. 12. 2019 snížena výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invaliditu druhého stupně.
51. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto jí zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.
52. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. března 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.